

ACTUALA STAGIUNE TEATRALĂ

Fără îndoială că o stagiune nouă nu înseamnă numai spectacole noi. Viața unui spectacol nu se stinge întotdeauna odată cu ultimul reflector al sălii închise pentru vacanță — după cum nici nu durează totdeauna cit un întreg sezon teatral. Viața unui spectacol durează mai mult sau mai puțin, după cum e în stare să dea naștere aceluia curent de înaltă tensiune care circulă de la scenă spre sală și din sală spre scenă, renăscând în fiecare seară, prin puterea emoției și tensiunea gândirii unor noi și noi spectatori. Un spectacol cu o piesă de stringentă actualitate, ca de pildă «Opinia publică» de Aurel Baranga, își confirmă vitalitatea prin reluarea sa la Teatrul de Comedie din București cu Radu Beligan, Marcela

lui Georg Büchner sau Electra modernă din tragedia «Din jale se-ntrupează Electra» de O'Neill (la Iași și la București).

Dar pentru spectatoarele iubitoare de teatru, care au văzut tot ce putea oferi mai bun stagiunea trecută, teatrele pregătesc spectacole noi, pe baza unui repertoriu bogat, în care se întâlnesc tradiția unei culturi teatrale seculare cu inovația cea mai proaspătă și originală a timpului nostru. În București, de pildă, mai multe teatre și-au propus să ofere spectatorilor noi interpretări scenice ale unor opere de Shakespeare: «Romeo și Julieta» la Teatrul Național, «Iuliu Cezar» și «Macbeth» la Teatrul «Lucia Sturdza Bulandra», «Neguțătorul din Veneția» la Teatrul evreiesc, «Henric IV» la

rich Dürrenmatt etc. Prezente în actualitate, ca un omagiu adus semicentenarului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, teatrele vor pregăti spectacole cu teme adecvate, fie prezentând în premieră unele piese noi sovietice («Balul absolvenților» de Viktor Rozov, «Bietul meu Marat» de A. Arbuzov, sau dramatizarea «Zece zile care au zguduit lumea» după John Reed), fie montind spectacole și recitaluri de versuri și proză cu caracter eroic-revoluționar.

Bineînțeles, atenția teatrelor s-a îndreptat și de data aceasta către dramaturgia originală. Din fondul nostru clasic și interbelic, insuficient încă explorat, vor fi puse în valoare în noi interpretări scenice operele lui Caragiale, Alecsandri, Delavrancea, Camil Petrescu, Vic-

Coca Andronescu în „Castiliana”

Scenă din „Lucefărul”

Rusu și Ion Lucian în rolurile principale. Dar piesa a atras și interesul mai multor teatre din țară, care o vor prezenta în premieră spectatorilor dornici de a asista la o dezbatere publică, făcută cu har și violență satirică, despre unele probleme arzătoare ale ordinii zilei.

Și tinăra și sprintăra țărăncuță din Getaffe, din «Castiliana» lui Lope de Vega, va reapărea în fața publicului în interpretarea Cocăi Andronescu pe scena Naționalului bucureștean, după cum vor apărea eroii răscoalei populare din secolul al XVIII-lea în «Procesul Horia» de Al. Voitin, figura dramatică a domnitorului Petru Rareș, în piesa omonimă a lui Horia Lovinescu, și în «Lucefărul» lui Barbu Delavrancea, deceptionatul Danton din tragedia revoluției franceze a

Teatrul «Constantin Nottara». Apropierea de marile opere clasice nu se oprește aici. Cehov va fi de asemenea un autor mult jucat, ca și Gorki de altfel, alături de Carlo Gozzi (pentru prima oară după mulți ani pe scena unui teatru dramatic din țara noastră), Goethe, Schiller, Molière, Goldoni, Bernard Shaw pentru a nu pomeni decît cîtiva.

Din dramaturgia universală contemporană, teatrele au ales acele piese care prezintă momente însemnate ale gândirii artistice a timpului nostru, ca, de pildă, «Ucigaș fără simbric» de Eugen Ionescu, câteva piese scurte de dramaturgul flamand Michel de Ghelderode, «Punctul o» de Yves Jamiaque, «Lungul drum al zilei către noapte» de O'Neill, «Romulus cel Mare» de Fried-

tor Eftimiu, Tudor Mușatescu. Lucrările de deșteănare, adică de cercetare a fondului bibliotecilor, sînt încă în curs. După cum sînt încă în curs de definitivare, în lucru cu autorii, piese noi, care tind să vorbească spectatorilor și spectatorilor despre omul de azi, despre problemele vieții noastre, despre unele aspecte ale lumii contemporane. Marin Preda, Eugen Barbu, Sergiu Fărcașan, Sidonia Drăgușanu vor fi prezenți cu lucrări noi, alături de alți autori contemporani, mai vîrstnici și mai tineri. Se așteaptă în această stagiune citeva debuturi promițătoare, printre care debutul dramaturgic al poetului Marin Sorescu. Dar la capitolul «promisiuni» e mai bine să ne oprim și să așteptăm.

MARGARETA BĂRBUTĂ

CORNELIU BABA:

Cap de față

Atunci cînd, cu mai bine de un deceniu în urmă, publicul românesc consacră definitiv, o dată cu pictura «Odihnă pe cîmp», una dintre personalitățile reprezentative ale artei noastre contemporane, vocația autorului ei — pictorul Corneliu Baba — se demonstra vizibil, îndreptată spre genul portretului. În compozițiile sale fiecare personaj trăiește ca un portret, iar portretele lui, astăzi, cînd îi putem judeca mai deplin opera, întînsă pe un spațiu considerabil de timp, evocă puternic un mediu de viață, o ambianță, deci o compoziție imaginară.

Elev al lui Tonitza, pictorul Corneliu Baba a debutat înainte de anii Eliberării, dar întreaga măsură a talentului său și-a dat-o abia după 23 August 1944. Două categorii de teme l-au atras în principal: una este figura omenească în formele ei cele mai expresive, încarnare a unei intense vieți interioare; cealaltă, scena din viața țăranilor din trecut. La acestea se adaugă imagini din viața industrială, peisaje și ilustrații de carte. Dar, repetăm, miezul picturii lui Baba este omul, în înfățișările lui neînfrumusețate, așa cum le-a modelat nu numai natura, ci și viața, biografia

fiecărui dintre oamenii imortalizați pe pînză. Și totuși, Corneliu Baba nu este numai un mare maestru realist, un traducător foarte personal al adevărului vieții. Privită cu atenție, pictura lui se arată a fi purtătoare unei calde și adînci poezii, ecoul unei viziuni în care fantezia îmbogățește realul cu nenumărate semnificații.

Portretul de față, un chip de femeie, pictat în 1961, are toate trăsăturile prețioase ale portretisticii lui Corneliu Baba. Exactitate, sinceritate deplină în fața modelului, aptitudinea de a descoperi, dincolo de articulațiile unei fizionomii individuale, sensuri general omenești. Indiferent de virsta personajului pictat, Baba știe să scoată în relief ancorarea unei experiențe umane limitate spre adîncimi. Mijloacele lui de expresie, deși din repertoriul clasic al limbajului picturii, fără ostentația noutății, sînt și adecvate viziunii sale și, prin aceasta chiar, permanent moderne. Studiată pe porțiuni mici, pictura lui Baba își relevă cu adevărat forța și vibrația emoției, complexă, a unui cunosător contemporan al omului.

AMELIA PAVEL